

קדושת הגוף ועושים תמורה.

אולם הקשו על הדברים הללו, משום שיש כתוב אחר המלמד דין בהמה טמאה ממש, ואם כן, על כרחך טמאה האמורה בכתוב הזה, אינה טמאה ממש, אלא לאותו דבר בלבד, כפי שנתבאר לעיל.

א. דעת תנא קמא בברייתא.

אף על פי שנקיבה אינה ראויה, לא לעולה, ולא לפסח, ולא לאשם, **אם הקדיש נקיבה לצורך אחד מהקרבנות הללו, נתקדשה קדושת הגוף של עולה או פסח או אשם**, [אלא מחמת חסרון שיש בה, שהיא נקיבה, אינה קריבה בעצמה, ולכן תרעה עד שיהיה בה מוס, ותפדה, ובמעות יביא עולה או פסח או אשם], **ומאחר שיש בה קדושת הגוף של עולה או פסח או אשם, אם המיר בה בהמה אחרת, אותה מתקדשת כמותה, להיות עולה או פסח או אשם**.⁴

המקדיש נכסיו והיו ביניהם

יינות שמנים ועופות

לעיל נתבאר, שנחלקו חכמים, מה הדין כשהקדיש אדם כל נכסיו, ולא פירש למי הקדישים.

לדעת רבי אליעזר [בן הורקנוס] – את הכל הקדיש לבדק הבית, ואפילו דברים הראויים להקרבה, אלא מאחר שהקדישים, לא ימכרו לצורכי חולין, אלא לצורך הקרבה, והמעות יפלו לבדק הבית.

ולדעת רבי יהושע – כל דבר קדש למה שהוא ראוי לו, דברים הראויים לעולה, קדשו קדושת הגוף להיקרב עולה. ודברים שאינם ראויים להקרבה כלל, קדשו לבדק הבית. ודברים הראויים לשאר קרבנות חוץ מעולה, קדשו קדושת דמים לעולה, שימכרו לצריכים אותם להקרבה, ובמעות יביאו עולה.

ומבואר במשנתנו, **שרבי אלעזר** [בן שמוע] **מסכים עם רבי יהושע, שבהמות הראויות לעולה, קדשו קדושת הגוף להיקרב עולה ויקרבו עולה.**

אבל שאר דברים, אף שראויים הם להקרבה לעולה, כעופות הראויים לעולת העוף,

⁴ כן נראה לכאורה טעמם של חכמים. וי"מ שחכמים מודים שלא קדשה הנקיבה קדושת הגוף, אבל לדעתם, גם בהמה שיש בה קדושת הגוף בלבד, עושה תמורה. [עיי' תקלין חדתין וקרבן העדה].